

Antichov
D. 62-171

Renda seděl v koutku a díval se na mne, já jsem nemohl ani nic psát, ani nic dělat, snažil jsem se celý měsíc zastihnout Rendu, až se na mne podívá tak, jak se na mne dívával, když při každém pohledu z mých očí do jeho očí téměř omdlíval, dokonce mu tekly sliny, jak býval dojatý z toho a tím, že jej vidím, že se na něj dívám, že na něj mluvím, že jej hladím... Avšak od té doby, co mi jej přinesli jako ručník, jak utěrku, tak od té doby jsem celý měsíc nenavázal s ním ten náš milostný vztah, nedovedl mi odpustit, a snad v jeho očích jsem vyvedl něco tak hrozného, že se to ani odpustit nedalo, a já jsem ze dne na den měl větší a větší pocit viny, zvedal jsem Rendu tak jako dřív, Renda mi spával na polštáři v hlavě, zatímco ostatní kočky a kocouři museli spát v nohách, ale ani to nepomohlo, zvedl se a seskočil z postele a zase se posadil tam, kde byl, aby dál se na mne díval vyčítavě a dál mě mučil tím, co jsem mu přichystal tím tříměsíčním pobytem v pražském bytě...

A tak jednoho dne Renda nepřišel, od-
dychnul jsem si, několik dní jsem dokonce byl mylně šťasten, když tam v rohu kuchyně nesesadaly ty vyčítavé oči, ale ještě jsem si nebyl jistý, že Renda už není. Proto jsem obcházel louky a lesíčky, chodil jsem podle silnice a hledal jsem tam mrtvého Rendu. Ale ani jej nezastřelili myslivci, ani jej ne-

prejelo auto, dokonce jsem se vyptával, zdali souseď, i na vzdálených parcelách, nenašli mrtvého mourovatého kocourka, dokonce jsem si zašel do sousedních vesnic, protože myslivci rádi chodějí na šoulačku, a vyptával jsem se, zdali nestřelili mourovatého kocourka tam někde v Loskotech, u potoka v Olšinách, na Farské cestě, v Cihelně? Bystrě jsem se díval na myslivce, když jsem v hospodě jim kladl tuhle otázku korunním svědkům, ale jistil jsem, že odpovídali podle pravdy, že kocoura nestřelili, a když, tak by mi to řekli. A tak Renda zmizel a já jsem si oddychnul. Ale za týden mi začal ten kocour přicházet tak jako jeho maminka, nad rámem, já takhle špatně spím, namotávám na sebe prostěradlo a nemohu se dočkat úsvitu, nemohu se dočkat, až se rozsvítí světla na silnici, až bude pět hodin... A teď mi přicházal Renda, ne jako oblak, ne jako mračno, ze kterého se teprve odstředila kočící tvář. Renda přicházel nad tím ránem jako blesk, najednou jsem jej měl v hlavě, moje hlava se mi rozrostla a byla veliká tak jako kuchyň, tak velikou hlavu jsem měl, tak, jako celou moji parcelu s borovicemi a břizami a potokem... A tam seděl kocour Renda a díval se na mne, jen se na mne díval a já jsem sám na sebe podával obžalobu, já sám jsem sebe žaloval, já sám jsem si psal a přednáše vinu, kterou mi neodpustil ko-

Kafkyn - The Trial
himself by perfectly
in the trial, first himself.